

Németh István Péter
 Weöres-szimfónia

I.

Pornóapáti képeslap
 (Was vármegye)

CSIPKEREK CSÓKAKÓ CSÖNGE
 REMPEHOLLÓS VASASSZONYFA:

– BALOGUNYOM NYÖGÉR
 GUTATÖTTŐS VELEMÉR

= SZARVASKEND SÜLTFEJMAJOR
 KISKÖLKED NAGYKÖLKED RÁDÓCKÖLKED
 VELEM FÚZTÚ CSÖRÖTNEK

– ÖLBŐ
 ONDÓD PECÖL
 TÖMÖRD TORONY
 TANAKAJD KÁM
 !

2.

Psyche Shelley-fordítása
 (egy füredi teatrista Stammbuch-jába)

Hőköl a szám, ha tsókolni kész,
 Hát nyújtsd tsak ajkadat;
 A szívem olyan bazalt-nehéz –
 Állnád e súly alatt?

Elfordulok. Mégse vidd el, ne,
 Hangod, se léptedet;
 Szorong a szív: pokol perzselte –
 S angyal-tisztán szeret.

3.

AZ Őrség dicsérete

(Collage Dömötör Sándor könyvéből)

Szántó. Nyurga fenyő. Lassu patak ragyog.
Halványzöld a bozót. Szőke a bükkfahéj.
Hűlő alkonyokon bögnek a szarvasok.
Falvak füstje a dombtetőn.

Nagyrákos. Szalafő. Szatta. Kapornak és
Dávidháza. Hodos meg Szomorócz. Baján,
Szentpéter, valamint még Senyeháza: itt
Él-hal fenyesek alji nép.

Sárgásbarna agyag. Benne kavics. Humusz
Legföntebb. Csarabok nyílanak rajta majd.
Lágyan hajt ki a fű s a túlevelű magonc.
S egyként korhul a földbe mind.

Szomszéd stájeriak ámulatára járt
Erdőt erre rigász és szenet égető.
Szántón barna, nyugodt vérü lovacska hús,
Ballag véle piros tehén.

Szolgált kőtemplom-erőd várfalaink helyett.
Házak. Zsúpok alatt konyha, kenyérsütő.
Kamrák. Tisztaszobák. Künn ereszalja. Hull
Gőzlő trágyagödörre hó.

Kiskertek. Lugasok illata. Pergolák.
Felsőszoknya. Kötény. Karja mezítelen
Csak. Kékes ruha. És rózsaszínű szalag
Libben, hátihajába font.

Nyár. Ősz. Tél. Tavaszok... És pasziták. S torok.
Átszűrt tökmagolaj. Krumplik. Aludttejek.
Sült húsok. Perecek. Vagy mazsolás kalács.
Kút mélyén a borocska hűl.

4.

WS-érem

Amikor megszülettem, vénségesen vén lelket
 Kaptam a Jóistentől csecsemőtestemhez.
 Amikor meghaltam, vénségesen vén lett a testem,
 És angyal vitte vissza bepólyálva a ded-lelkeimet.

5.

Könyvtelző a Három veréb hat szemmel című antológiába
 (hálaének a Sándoroknak)

Farkas Árpád egyszer költői kérdést tett föl Kányádi Sándornak.
 Nem azért költőit, mintha nem lett volna válasz rá,
 Hanem azért, mert egyetlen felelet létezhetett csupán,
 Amelyik már benne szerepel az ominózus kérdésben,
 Mégpedig: „*elkékülő szájjal, görcsbe-rándultan is fújjuk,
 ugye, Bátyám, végső pillanatig,
 miként ama zenekar a Titanic fedélzetén...*”

Hát persze! A költő – akárha hajó muzsikusa,
 Ki nem hagyhatja el a süllyedő vízi járművet –
 Verset ír mindvégig, azaz húzza csak egyre, amíg
 Az égi vagy a részeg ninivei hatalmak engedik.
 Ha dadogva is, de mondania kell az ígét, ahogy vén
 Cigányként sem lehet letenni a nyútt vonót soha.
 S mint Orfeusz, vissza a kedveséért se fordulhat
 Sem az egyik, sem a másik húros hangszer birtokosa.

Hacsak úgy nem, ahogy
 Fehér Sándor a Costa Concordián tette.
 Egészen pontosan 2012. január 13-án.

A hírek szerint a művész nem esett pánikba ott,
 Amikor Itália partjainál megdőlt a luxushajó,
 Hanem visszasiétt a kabinjába,
 Hogy összecsomagolja hangszerét.

Ha nem így tesz, köztünk volna még.
De volt annyira bátor,
Hogy hegedűje nélkül és csak úgy
Ne meneküljön a katasztrófából.

Ment asszonyokon és gyermekeken segíteni,
Mivel drágábbak voltak számára,
Mint a legritkább Stradivarik.

Elkékülő szájjal és
Görcsbe rándultan is
Egészen fiatal élete végső pillanatáig.

Nekem most Fehér Sándor a hírhedett zenész,
Ma Ő – a magyar költő.

6.

WS-fughetta-variáció

(Áginak 70. évnapjára)

1 gerenda mindig fent marad
Alig a horizont felett pedig
Többit sarak kövek elfedik
Szálkáin csak piros háncs a lakk

1 gerenda mindig fent marad
Többit pudvás felhők elfedik
Piros háncsa alkonyi Nap
Már föld fölött s ég alatt

1 gerenda mindig fent marad
Csak épp-embernyi súly alatt
A többi utána emelkedik
Alig a horizont felett pedig

1 gerenda mindig fennmarad
A többi csak holmi ácsolat
A többi csak millió alkonyat
Amin piros háncsa lakk